

MOTÝL

**Nič
krajšie**

už Lucia
Braunová

nepríde

**Nič
krajšie
už
nepríde**

Lucia
Braunová

Copyright © Lucia Braunová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Fotky-foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-016-2

**Nič
krajšie
už
nepríde**

Lucia
Braunová

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

*Venujem svojmu úžasnému manželovi.
Ďakujem, že vždy stojíš pri mne.*

Z celého srdca Vás milujem – Teba aj nášho krásneho anjelika.

Kapitola 1

Bol krásny teplý večer. Sedela som na balkóne a vychutnávala som si šum neďalekého mora. Jemný vánok tancoval pomedzi palmové listy a na morskej hladine sa odrážal mesiac. Nevedela som sa vynadívať na ten raj na zemi a v tej chvíli som chcela navždy zostať na Ibize. Bola som vďaka najlepšej kamarátke Katy, že ma presvedčila, aby sme sem išli.

Katy sa momentálne vlnila na parkete s naším animátorom Fabriciom. Len čo ho prvýkrát uvidela, platonicky sa doňho zamilovala a zaumienila si, že sa s ním musí zoznámiť. Keďže som to dnes prehnela s opaľovaním, večer som si išla radšej zaplávať do hotelového bazéna. Plávanie som zbožňovala a toto bol najlepší spôsob, ako sa uvoľniť.

Voda bola priesvitná a v tlmenom svetle sa nádherne ligotala. Skočila som do bazéna a vychutnávala som si každý pohyb.

„Dobry večer,“ vyrušil ma mužský hlas. „Môžem sa k vám pridať?“

Okamžite som priplávala k okraju bazéna s úmyslom vyliezť von. Muž, ktorý prehovoril, však stál nado mnou. Bol ryšavý, mal na sebe priliehavé plavky a pod nimi stoporený penis. Panebože! Na nos mi dopadla kvapka z jeho vydutých plaviek. Prišlo mi nevoľno.

„Prepáčte, už som na odchode,“ odvetila som znechutenie.

„Hej, bábika, mohli by sme si trochu užiť. Vyzeráš, že to máš rada, a si taká... ehm... mokrá.“ Stál tam ako kráľ džungle s rukami v bok. Bol veľmi nepríjemný a pôsobil priam odpudzujúco. Neznášala som také správanie. Vraj bábika!

Len čo som vyliezla z bazéna, podišiel ku mne.

„No dovoľte! Po prvé, nepotykali sme si a po druhé, nemám záujem,“ ohradila som sa.

Na tvári mal zlostný výraz. Zdrapil ma za laket' a zasyčal: „Postarám sa, aby si ho mala.“

Skúšala som sa dostať z jeho zovretia, ale bol silnejší. Premohol ma strach a obzerala som sa okolo seba s nádejou, že mi niekto pomôže. „Pustite ma!“

„Nerob drahoty! Viem, že to chceš. Tak pod', zabavíme sa spolu.“ Mala som nutkanie napľuť mu do ksichtu. Radšej by som pobožkala tučnú ropuchu ako toho dotieravca.

„Nepočul si dámu?“ ozval sa z tmy nahnevaný hlas.

„A ty si kto?“ osopil sa naňho ryšavec.

„Nepovedal som to jasne?“ Bola som taká ohúrená, že som sa dokázala sústrediť iba na toho neznámeho muža.

„Je tu sama, tak čo sa staráš?“

„Slečna je tu so mnou,“ zazrel naňho a vystúpil z tmy. Bol vysoký, dobre stavaný, s tmavými vlasmi.

„Okej, okej.“ Dotieravec začal cúvať.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa môj záchranca a položil mi ruku na plece.

„Všade sú samí otravní chlapi,“ povzdychla som si. Muž okamžite odtiahol ruku.

„Česť výnimkám,“ dodala som s previnilým úsmevom.

„To som rád,“ opätoval mi úsmev.

„Ďakujem, že ste zakročili.“

„To bola samozrejmosť.“

„Asi už pôjdem,“ rozpačito som prešľapovala z nohy na nohu.

„Som Adam,“ povedal, akoby nepočul, že sa lúčim. Vedela som to – Adam z raja! Taký skvost sa nemohol narodiť v obyčajnej nemocnici.

„Teší ma, som Mia.“

Ponúkol sa, že ma odprevadí do hotela. Čakali sme na výťah a ja som nervózne blúdila očami po vestibule hotela. Adamovi na tvári pohrával úsmev. Určite si všimol, že ma vyviedol z miery.

„Na ktorom poschodí bývaš?“ spýtal sa, keď sme vošli do výťahu. Bez okolkov mi začal tykať.

„Na treťom,“ vykoktala som.

„Aj ja,“ usmial sa. Palce sa nám stretli na rovnakom tlačidle. Prebehla mnou elektrina a tep sa mi zvýšil na nepovolenú rýchlosť. Okamžite som sa odtiahla.

„Prepáč,“ povedal potichu. Stála som ako prikovaná. Mierne sa ku mne naklonil, a vtom sa otvorili dvere a nastúpil mladý párik. Niečo si šepkali a bolo očividné, že sú milenci. Adam ma pozoroval a ja som sa tvárila nenútené. Zastali sme na treťom poschodí. Párik ostal vo výťahu a my s Adamom sme vystúpili.

Pri dverách do mojej izby som sa mu ešte raz poďakovala. Jednou rukou sa oprel o zárubňu, druhou mi chytil bradu a prstom mi prešiel po líci. Zhlboka som sa nadýchla. Jedna časť zo mňa chcela ujsť do izby a tá druhá túžila skončiť v jeho objatí. Tento neznámy muž vo mne vyvolával obrovskú túžbu.

Odrazu sa z chodby ozvala pieseň Robbieho Williamsa *Angels* v podaní Katy.

„Dobrá noc,“ rýchlo som sa rozlúčila.

„Sladké sny,“ zaželel mi. Chvíľu som sa dívala, ako odchádza, potom som začala odomykať dvere do izby. Objavila sa pri mne Katy a nešťastne zastonala.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa. „Prišla si veľmi skoro, ešte je len deväť hodín.

„Jáj!“ fňukala. „Vieš, ten...“

„Fabricio?“

„Je to idiot,“ vyhlásila a zvalila sa na posteľ.

„Prečo?“

„Je teplý!“

„To ma mrzí.“

„Nechápem, načo ma zvädzal! O čo mu išlo?“ krútila hlavou. „Niežeby som mala niečo proti homosexuálom, veď aj Braňo je, ale prečo si musím znovu vyhliadnuť teploša?“ horekovala.

Keď Katy začala pracovať ako recepčná v hoteli, spoznala Braňa. Bol to jej kolega a beznádejne sa doňho zamilovala. Veľmi si rozumeli a stali sa z nich dobrí kamaráti, len on sa nemal k činu. Priateľku určite nemal a Katy bola zúfalá. Neskôr sa dozvedela, že je gay. Zlomilo ju to a preplakala celé noci. Dostala sa z toho, až keď Braňo odišiel z práce. Trvalo to dlho, no napokon sa cez to preniesla. Odvtedy mala len krátkodobé romániky.

„Zlatko, kašli naňho! Nie si odkázaná na nejakého somára. Navyše ho už nikdy neuvidíš.“

„Veď práve,“ vzdychla Katy.

Keď ju opustili všetky sily, zaspala. Netrvalo dlho a ja som tiež snívala... o Adamovi.

Na druhý deň po raňajkách som sa vybrala na pláž s rozčítanou knihou. Katy som nezobudila, pretože zo včerajšieho zážitku sa potrebovala vyspať.

Už dopoludnia bolo dusno a slnko páliło ostošesť. Na pláži bolo len zopár ľudí. Chvíľu som z ležadla pozorovala okolie a dýchala slaný morský vzduch. Napokon som sa pustila do čítania. Kniha mala zaujímavý názov – Medové týždne. Zďaleka nešlo o žiadnu romantiku. Bol to príbeh ženy, ktorá vyhľadávala bohatých ženíchov, aby neskôr nafingovala ich smrť a zdedila obrovský majetok. Už prvé stránky knihy ma tak pohltili, že som prestala vnímať okolie. Práve keď som čítala najnapínavejšiu časť, dopadol na mňa tieň. Zdvihla som zrak. Bol to Adam, môj včerajší záchranca! V momente mi stúpol adrenalin.

„Vyrušujem?“ spýtal sa.

„Vôbec nie,“ usmiala som sa. Zavrela som knihu a vložila som do nej svoju vizitku, ktorá slúžila ako záložka.

Sadol si na vedľajšie ležadlo a laktami sa oprel o kolená. Uprene sa na mňa zadíval a mňa obľiala horúčava.

„Išiel som si zabehať po pláži a zbadal som ťa.“

„Športovec?“

„Snažím sa. Už nie som najmladší,“ žmurkol na mňa. Určite to bol žart, nemohol mať viac ako tridsať.

„No teraz vážne, rád behám. Vždy si pritom vyčistím hlavu.“

„To poznám, mňa zase baví plávanie,“ priznala som sa k svojej najväčšej záľube. „Keď plávam, všetky problémy nechám na brehu.“

„Čo čítaš?“ vystrel ruku a ja som mu podala knihu.

Otvoril ju a pohľad mu zastal na venovaní: *Mojej drahej Amálke zo srdca mama.*

„Tvoje celé meno je Amália?“ spýtal sa.

„Amélia,“ opravila som ho. „Amálka ma zvykla volať iba mama,“ vysvetlila som mu.

„Chceš vedieť, ako sa to skončí?“ Prekvapene som sa naňho pozrela. „Čítal som to.“

Čarovný okamih prerušilo pípnutie esemesky na mojom mobile: *Kde trčíš?*

Katy sa už zobudila. Mohla som správu ignorovať, ale najlepšiu kamarátku by som neokašlala kvôli neznámemu mužovi.

„Prepáč, ale už musím ísť,“ ospravedlnila som sa.

„To je v poriadku. Nešla by si sa so mnou večer prejsť?“

Vo vnútri sa mi všetko roztancovalo od radosti.

„Prečo nie. Môže byť o deviatej?“ prehodila som leda-bolo.

„Samozrejme, budem ťa čakať tu.“ Bolo zvláštne, že ma chce počkať na pláži, keď sme sa mohli stretnúť už v hoteli, no neriešila som to.

„Platí.“ Na rozlúčku som mu venovala žiarivý úsmev.

„Kde si sa túlala, Mia?“ spýtala sa ma Katy, keď som sa vrátila do izby.

„Bola som na pláži,“ odvetila som. „Ako sa cítiš? Včera si vyzerala dosť zle,“ snažila som sa zmeniť tému.

„Nuž, musím sa zmieriť s tým, že Fabricio nie je na ženy. Možno raz vydám knihu *Katy a jej gayovia*.“

„Bude to bestseller,“ rozosmiala som sa.

„To si píš! No nemám čo ľutovať. Vždy je to lepšie, ako-by ma pretiahol nejaký španielsky gigolo a na druhý deň by už opaloval inú.“

„Keď stretnem Braňa, poviem mu, že jeho orientácia mi je súdená,“ zosmutnela.

„Neblázni, ešte ťa to neprešlo?“

„Trochu. Problém je, že stále si občas napíšeme a zavoláme. Navyše vôbec nemá typické sladké prejavy.“

„Možno to dobre skrýva,“ poznamenala som. „Asi ťa má rád, ak ste v kontakte. Nechce prísť o vaše priateľstvo.“

„Tým mi veľmi nepomáha.“

„A má teraz niekoho?“

„Nechce sa o tom baviť, tak som sa prestala pýtať. Zato on sa ma na to pýta často.“

„Pýta sa ťa, či máš frajera?“ Bola som šokovaná.

„Presne tak. Vždy keď som mu napísala, že mám niečo rozrobené, prestal na istý čas komunikovať. Potom sa o mesiac, o dva ozval a znovu nenápadne vyzvedal, čo mám nové a či ma chlapi poslúchajú. Len čo som mu odpísala, že som single, komunikácia sa zintenzívnila. Nerozumiem tomu.“

„Prečo si mi to nepovedala?“

„Hanbila som sa, že som bola zbláznená do gaya a že som s ním komunikovala napriek tomu, že o mňa nemal záujem.“

„Predo mnou sa hanbiť nemusíš.“

„Amélia Weissová, mám ťa veľmi rada.“

„Aj ja teba, Katarína Longerová. Si moja najlepšia kamarátka,“ poslala som jej vzdušný bozk.“ Keď sme boli na základnej škole, Katka si vymyslela prezývku Katy. Svoje meno nenávidela, pretože sa tak volala aj jedna spolužiačka, ktorá veľmi smrdela. Odvtedy ju všetci voláme Katy.

Večer som odratúvala minúty do deviatej. V duchu som

si vyčítala, že som Adamovi nenavrhla, aby sme sa stretli skôr. Tesne pred deviatou som sa nenápadne vytratila na pláž.

Prechádzala som sa po piesku a sledovala som, ako more zmýva moje stopy. V diaľke som zazrela dve postavy, objímali sa a bozkávali. Vzdychla som si. Nebola som zástancom sexu na jednu noc, ale Adam ma neuveriteľne priťahoval.

Sadla som si do piesku a zaborila som doň prsty. Listy na palmách sa pohojdávali vo večernom vánku. Vetrik mi jemne hladil holé plecia a ochladzoval tropickú noc.

„Ahoj,“ začula som známy hlas.

Zdvihla som zrak a usmiala som sa. Adam mi podal ruku a pomohol mi vstať. Okamžite som medzi nami pocítila silný náboj.

„Aha, tam si môžeme sadnúť,“ ukázala som na lavičku, ktorá bola necelých sto metrov od nás. Uprostred cesty som sa potkla o kameň, ktorý ležal v piesku, ale Adam ma včas zachytil.

„Vďaka,“ začervenala som sa. Pozeral sa mi do očí a stále ma držal za rameno. Odrazu sa ku mne naklonil a naše pery sa spojili do bozku. Keď mi položil ruku na chrbát a pritiahol si ma k sebe, pocítila som jeho erekciu. Bola som rozhodnutá, že sa mu oddám pod španielskym nebom, aj keď ho možno nikdy viac neuvidím. Vtedy mu zazvonil mobil. Čaro tejto chvíle bolo nenávratne preč. Z vrečka vylovil telefón a pozrel sa na displej.

„Prepáč, musím to vybaviť.“ Vzdialil sa a ja som počula iba samé áno a hneď som tam. „Nehnevaj sa, ale musím ísť. Zajtra ti to vynahradím. Odpusť mi,“ ospravedlňoval sa, keď zložil. Zdalo sa, že ho to naozaj mrzí.

„To je v poriadku,“ povedala som, no pritom som uvažovala, čo môže mať také dôležité.

„Čo povieš zajtra o tretej pri bare?“ navrhol.

Okamžite som súhlasila. Chcel ma odprevadiť do izby, ale povedala som mu, že zostávam vonku. Chápavo prikývol. Zajtra v noci sme mali s Katy naplánovaný odlet domov. Bola som teda zvedavá, ako dopadne naše stretnutie.

Zobudilo ma hlasné klopanie. Premohla som sa a podišla som k dverám. Keď som vykukla z izby, zbadala som upratovačku, ktorá to u nás vzdala a práve vchádzala do vedľajšej izby. Katy spokojne odľukovala v posteli. V noci sme mali letieť domov, ale mňa čakalo ešte jedno krásne stretnutie. Musím zistiť, odkiaľ Adam je. Stoj čo stoj! V duchu som už spriadala plány. Na terase som sa oprela o zábradlie a pozorovala som decká, ktoré skákali do bazéna, i ľudí, čo sa zhovárali pri bare alebo len tak oddychovali na ležadlách. Pohľad mi zabľúdil k zaparkovanému autobusu a poskočilo mi srdce. Stál tam Adam, mal na sebe kaki tričko a šortky, na nohách tenisky. V rukách držal kufor. Kam sa chystá? Zrazu sa pri ňom objavila žena s dlhými havraními vlasmi a okolo nich pobehovalo malé dievčatko. Keď naložil všetku batožinu, dievčatku postrapatil vlasy a štíhlu čiernovlásku objal okolo pásu. Žena mu niečo povedala a on jej venoval úsmev. Ten úsmev, do ktorého som sa zamilovala. Panebože, ako ma mohol baliť a dohadovať si so mnou rande, keď tu bol s rodinou? Mala som sto chutí vynadať mu.

„Dobré ráno, dnes nás čakajú posledné hodiny v raji,“ pozdravila ma Katy. Mali to byť naše najkrajšie chvíle na Ibize, ale moja veselá nálada bola nenávratne preč.

„Mia, čo sa stalo? Si nejaká smutná.“

Povzdychla som si. „Vieš, včera som mala schôdzku s istým Adamom,“ oznámila som kamarátke.

„Čo nepovieš?“

„Je to dokonalý pán S.“ Pán S bol náš tajný kód pre veľmi príťažlivých chlapov.

„Som samé ucho!“ zvolala Katy. Pri tom hesle vždy ožila. Sadla si na stoličku na terase a vyložila si nohy na stôl.

Najskôr som jej porozprávala, ako sa ma Adam zastal pri bazéne, potom o našom včerajšom rannom stretnutí na pláži aj o nočnej prechádzke. „Keby mu nezazvonil mobil, určite by to nedopadlo nevinne,“ dokončila som celý príbeh.

„Žartuješ!“ zvolala Katy s ústami dokorán.

„Iba sme sa bozkávali,“ pripomenula som jej. „Potom musel niekam odísť. Dnes sme sa mali stretnúť o tretej pri bare.“

Katy sa pozrela na náramkové hodinky, bola skoro jedna.

„Mala by si sa chystať, máš už iba dve hodiny,“ podotkla.

„Katy,“ prerušila som ju. „Ráno odišli.“

„Kto oni?“ nechápala.

„Adam a jeho rodina. Odišli domov. Videla som ho, ako nakladá kufre do autobusu, ktorý odváža dovolenkujúcich na letisko.“

„Aká rodina?“

„Manželka a dcéra.“

„No doriti!“ vypleštila oči Katy. „Možno to nebola jeho žena...“

„A kto to mohol byť? Azda kamarátka?!“

„Hm, asi nie,“ pokrčila plecami. „Kašli naňho, bude druhý.“

„Nikdy som neverila v lásku na prvý pohľad, ale naozaj som sa doňho buchla.“

„To prejde, už ho viac neuvidíš. Poďme si zaplávať,“ navrhla.

„Ty a plávať?“ neveriacky som pokrútila hlavou.

„Užime si posledné hodiny na Ibize iba my dve – žiadni Španieli ani neverníci.“

„Okej, žiadne hlúpe plemená.“

Kapitola 2

Keď som v pondelok ráno vošla do banky cez otáčavé dvere, privítali ma známe interiérové farby. Na stenách dominovala žltá, nábytok bol kombináciou čerešňového dreva s kovom. Podlaha sa tak leskla, že ste sa v nej mohli vidieť. Oproti dverám bolo päť stolov uložených do polkruhu. Za veľkou priečkou boli dvere do riaditeľne a oproti nim chodba, za ktorou boli šatňa, kuchynka a toalety.

„Mia!“ Diana sa na mňa vrhla ako prvá. „Ako bolo na dovolenke? Si opálená, svedčí ti to.“

„Výborne! Neskôr ti všetko porozprávam.“ S Dianou sme nastupovali spolu. Od začiatku sme si rozumeli a vždy som sa na ňu mohla spoľahnúť. Bola to moja najobľúbenejšia kolegyňa.

„Konečne si naspäť. Pýtali sa na teba najmä klienti mužského rodu,“ žmurkla na mňa Ilonka. Mala vyše štyridsať, ale stále bola kočka. Pracovala v banke desať rokov. Veľmi som si ju obľúbila, pretože mi pomohla v mojich začiatkoch. Vždy si na mňa našla čas.

Potom pribehol za mnou kolega Stano.

„Aká si opálená! Vôbec ťa nespoznávam.“ Stano vždy sršal humorom a dobrou náladou.

„Kde je Timea?“ vyzvedala som. Timeu som nemala

veľmi v láske. Nemohla ma vystáť, pretože som sa páčila jednému bohatému klientovi, o ktorého mala záujem ona.

„Má nejakú virózu,“ oznámila mi Ilonka.

„Skôr sa jej nechce chodiť do práce,“ odfrkla si Diana. Potom mi pošepla do ucha: „Maroš sa na teba pýtal.“

„Daj mi s ním pokoj,“ odbila som ju. Maroš bol ten bohatý klient. Stále ma niekam pozýval a rozprával mi všetlíjaké lichôtky.

„Čo mu chýba?“ nechápala Diana. „Celkom dobre vyzerá a ani starý nie je, má len tridsaťšesť.“

„Jednoducho sa mi nepáči,“ pokrčila som plecami.

„Vraj vie v posteli robiť divy.“

„Nuž, mňa by asi neohúril, lebo ma nepriťahuje.“

„Keby som bola na tvojom mieste... Si slobodná, krásna, sexi...“

„Čo to vravíš, máš predsa skvelého muža.“

„Keď myslíš,“ vyvrátila oči. Jej odpoveď ma prekvapila. Zaumienila som si, že sa s ňou neskôr porozprávam.

Konečne som sa posadila k počítaču, keď ma vyrušil známy hlas.

„Čau, krásavica!“

„Ahoj, Vlado,“ odzdravila som. Vlado bol náš stabilný klient. Všetky záležitosti vybavoval so mnou a postupne sa z nás stali dobrí kamaráti.

„Ako to robíš, že tak skvelo vyzeráš?“ Lichôtky od neho mi neprekážali.“

„Prestaň a radšej sa pochváľ, ako sa máš,“ zasmiala som sa.

„Mia, Mia, čo si to so mnou spravila? Aj pri svojej snúbenici myslím iba na teba.“

„Ty si Martinu požiadal o ruku?“ vyhrkla som.

„Keď si ma ty nechcela...“ zaceril sa.

„Nikdy si sa ma nespýtal,“ doberala som si ho. No ak mám byť úprimná, bol to naozaj fešák – vysoký, urastený, so živými očami a s chlapčenským výrazom. Nebol to typický krásavec, ale bol veľmi šarmantný. S Martinou mal dlhoročný vzťah a spolu vychovávali jej syna.

„Myslíš to vážne?“ na okamih zaváhal.

„Teraz je to jedno,“ pokračovala som vo flirtovaní. *Flirt je predsa zdravý, aj odborníci ho odporúčajú.*

„Neuťahuj si zo mňa,“ zvrátil čelo.

„Tak ako ti môžem pomôcť?“ zachichotala som sa.

„Nijako. Iba som ťa prišiel pozrieť,“ poslal mi vzdušný bozk a odišiel. S úsmevom som pokrútila hlavou. Vždy mi dokázal zlepšiť deň.

Neskôr som sa zastavila pri Diane. Sedela za svojím stolom a niečo horlivo písala do počítača.

„Didi?“ vyrušila som ju.

„Áno, Mia?“

„Čo je nové?“ začala som vyzvedať.

„V podstate nič. Úvery, ktoré si spravila, sú už načerpané. Vybavili to hneď v pondelok,“ vysvetľovala.

„Nevrav!“

„Klienti hundrali, že to trvá veľmi dlho, a vyhrážali sa, že prejdú ku konkurencii... Ved' to poznáš.“

Vyvrátila som oči. Na vybavenie hypotéky klienti naozaj potrebovali množstvo formulárov.

„Dianka, a čo máš nové ty?“

„Všetko po starom. No mám ešte jednu pracovnú novinku.“ Sotva sa Diana nadýchla, vo dverách sa objavil Maroš.